

OBUP

VITAL VODUŠEK

Kakor izgnanci k večnosti bežimo.
Ob naših potih raste grenka roža,
ljubezen ni še nikdar našla mimo.

Pomanjkanje nas trpko obiskuje.
Kaj za Boga naj duša izuboža?
Umreti je težko, živeti je še huje.

Trpimo. Nihče se za nas ne zmeni,
ko nas nezmisel bolno v duše zebe.
Samo sovrašтво je pri nas poceni!

Zaprti smo: od hiše do ograje
je kakor pot, zgrajena za pogrebe,
s stopinjami za križeve postaje.

Le včasih zdi se nam, da nekdo hodi
od daleč k nam. Z razpetimi rokami
držali bomo sredi ga med nami,
da nas vsaj On, usmiljen, ne obsodi!

VEČERNA MOLITEV

OTOKAR BŘEZINA

O, Smrt živih teles, ki noč spreminjaš v dan,
skrivnostni sok svoj lij v mojo toplo kri,
z medlobo svojo smrtno me zveži v postelji,
je mehko naročje Tvoje kot deklie bela dlan!
Ti čudoviti vonj, iz katerega drugi svet vre,
življenje zemsko mi stópi, nadzemskega

vzvaluj,

in mojih prošenj klic in žar, ki usnice mi žge
in lice rdeče pali, mi v duši spolni, — čuj!

V mojih oči svetiljko temno, Sveta, skloni se,
lij novega olja vanjo in v njej spoznanja
vžgi:

naj žarki pógled moj na tisoče milj zre
v morskih pragozdov mrak in v višin
prostranosti;

kako kristal s kristalom druží se v naročju
skal,

kako iz rož pletenja barve brizgajo,
kako življenja se bude, ki spala so v naročju
tal,

in v bivanja neskončni cvet kipe in vro!

O, sluhu mojemu človeškemu daj sile
vzviišene,

naj v stroj se resonančni spremeni mi,
da z njim kot godbe tajnostno prelívanje
slišim pretok sokov in skriti vzgon rasti,
naj čutim vtrip rastlin, pojoči tek zvezdá,
lomljenje žarkov solnčnih in zraka šum,

prodor,

metuljev tihi lét in v dnu globin srca
skrivnostnih misli vznik, rast in zator!

Misel mojo osvobódi bremena zemskega,
naj blisne v lét čez prostor z luči brzino,
nad modro, kristalno kraljestvo morja,
v globél ognjenikov ugaslih, v zemljé
razžgano sredino,
naj v brezen večno noč se zaletim kot blisk,
kjer iz ognjenih žrel se meče žgoča snov,
do jokajočih jam, kjer se solzé vekov
trdijo v snu kamnitem v baldahinov lik;

v tečajev dolgo noč, kjer večni led in sneg
na skalah od kristala v polarnem blesku tli,
in v juga žgoči kraj, kjer odalisek smeh
v vrtovih sultanov kot godba vre, kipi;
nad gnečo narodov in nemo bol puščav,
kjer oslabeli ritem življenja žil mrjé,
nad pragozdove črne in soj gorskih planjav,
nad prerij oazo in step zamišljenje!

Naj vse obsežem: cilje vsaki cesti,
kjer zrem živeti, mreti, rasti, cvesti;
sil živih večni krog, ki konstelacijo zvezdá
zajema v mrežo svojo in vzlet in pad ravna,
ki v vonju lilije in v duši nam trpi,
in nad močvirji sveti z modrim sijem —
o, naj z enim duškom — žejen — se opijem
na večnosti bregovih z vinom Tajnosti!

V telo pronikni moje, v nerv vsaki mišici,
iz tajnih virov svojih kot balzam v me se lij,
kot lava brizgni, gori, teci, žgi
v neznanem razkošju blaznih razvnetij,
dokler diha žgočega smolnate bakle hotenj
v ognju Tvojem tajinstvenem se upepelim:
tedaj mi v čelo dihni in daj mi usnuti sen,
sen večni, poslednji, iz katerega ne vzbudim
se nikdar!

Iz »Skrivnostnih dalj«. Prevel Tine Debeljak.